

การเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง :
กรณีศึกษาโรงเรียนอนุบาลอจจระ อำเภอสองเนิน จังหวัดนครราชสีมา
Enhancing Student Discipline on Responsibility with the Participation
of Parents: A case study of Anuban Atchara School, Sung
Noen District, Nakhon Ratchasima Province

อัครเดช อินทรสถาพร¹ ชูชาติ พวงสมจิตร์² เจริญศรี พันปี³
Arkkadetch Intarasathaporn¹ Choochat Phuangsomjit² Charoensri Punpee³

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบของโรงเรียนอนุบาลอจจระ อำเภอสองเนิน จังหวัดนครราชสีมา และ 2) ศึกษาผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลอจจระ จำนวน 20 คน ผู้ปกครองของนักเรียน จำนวน 20 คน และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 คน วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาวินัยด้านความรับผิดชอบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ จำนวน และร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. สภาพปัญหาวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ คือ 1) นักเรียนแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย ร้อยละ 50 2) นักเรียนไม่แสดงความเคารพต่อผู้มีอาวุโสมากกว่า และไม่แสดงท่าทีตอบรับการแสดงความเคารพของที่ผู้อาวุโสน้อยกว่า ร้อยละ 55 และ 3) นักเรียนไม่ทำตามหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบในการดูแลความสะอาดทั้งบริเวณโรงเรียนและบริเวณบ้าน ร้อยละ 65

2. ผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง พบว่า 1) นักเรียนมีการแต่งกายเรียบร้อยถูกระเบียบมากขึ้น ร้อยละ 100 2) แสดงความ

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,

E-Mail: got.army.kong@gmail.com

Master's degree student. Education Administration Faculty of Education Sukhothai Thammathirath University

² รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำแผนกวิชาบริหารการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Associate Professor Lecturer in Education Administration Department of Education Sukhothai Thammathirath University

³ ดร. อาจารย์ประจำแผนกวิชาบริหารการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Lecturer in Education Administration Department of Education Sukhothai Thammathirath University

เคารพต่อมีผู้อาวุโสมากกว่ามากขึ้น ร้อยละ 90 3) แสดงท่าทีที่ตอบรับการแสดงความเคารพของผู้อาวุโสไม่น้อยกว่ามากขึ้น ร้อยละ 85 4) แสดงความเคารพต่อผู้ปกครองก่อนไปโรงเรียนและหลังจากกลับมาจากโรงเรียนมากขึ้น ร้อยละ 100 5) มีความรับผิดชอบในการทำความสะอาดบริเวณบ้านที่ตนเองได้รับมอบหมายมากขึ้น ร้อยละ 90 6) มีความรับผิดชอบการทำความสะอาดบริเวณโรงเรียนมากขึ้น ร้อยละ 85 และ 7) พบผลสืบเนื่องจากการเสริมสร้างวินัยนักเรียนเพิ่มขึ้นอีก 1 ประการ คือ นักเรียนมีจิตอาสามากขึ้น ร้อยละ 85

คำสำคัญ : การเสริมสร้างวินัยนักเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the state of discipline problems on responsibility of students of Anuban Atchara School, Sung Noen district, Nakhon Ratchasima province and 2) to study the results of enhancing student discipline on responsibility with the participation of parents. The research tools were questionnaires and interview. analyzed using quantitative and qualitative was target group is Grade 5 students at Atchara Kindergarten School 20 students with responsibility discipline problems and parents 20 persons and teacher of Grade 5, 2 persons. Analyzed by content analysis by describing frequency and percentage.

The results were as follows:

1. The discipline problems on responsibility of students of Anuban Atchara School were the following: 1) wearing inappropriate clothing, which was 50 percent of students in the group; 2) failing to pay respect to the more senior persons and failing to respond to the paying of respect by junior persons, which was 55 percent of students in the group; and 3) failing to carry out their assigned responsibility for keeping the cleanliness of the school area and their home areas, which was 65 percent of students in the group

2. as for the results of enhancing student discipline on responsibility with the participation of parents, it was found that 1) more students wore more appropriate clothing according to the rules and regulations of the school, which was 100 percent of students in the group; 2) more students paid respect to the more senior persons, which was 90 percent of students in the group; 3) more students responded to the paying of respect by junior persons, which was 85 percent of students in the group; 4) more students paid respect to their parents before leaving for school and after coming back from school, which was 100 percent of students in the group; 5) more

students carried out their assigned responsibility in cleaning their home areas, which was 90 percent of students in the group; 6) more students carried out their assigned responsibility in cleaning the school area, which was 85 percent of students in the group and 7) Also, one additional results of enhancing student discipline on responsibility was found, i.e. more students had voluntary-mindedness, which was 85 percent of students in the group.

Keywords: Student discipline, Responsibility, Participation of parents

บทนำ

การที่จะทำให้สังคมเราอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขนั้น คนในสังคมต้องยึดถือปฏิบัติตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดขึ้น ควบคู่กับความมีระเบียบวินัย ซึ่งหากขาดระเบียบวินัยแล้ว สังคมอาจเกิดความสับสนวุ่นวายได้ ดังนั้นการสร้างระเบียบวินัยในสังคมจึงจำเป็นต้องวางรากฐานให้กับเด็ก ซึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต เด็กจึงควรได้รับการปลูกฝังให้เกิด การเรียนรู้แนวทางในการปฏิบัติ ฝึกหัดวินัยให้มีความพร้อมตั้งแต่วัยเยาว์ จึงจะมีความสุขความเจริญต่อไปในวันข้างหน้า และเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีวินัย ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมการเมือง การปกครองและวัฒนธรรม ดังนั้นวินัยจึงเปรียบได้กับหลักธรรมที่คอยควบคุมจิตใจของมนุษย์ให้รู้จักรับผิดชอบ ชั่วดี และรู้จักประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติโดยรวม ซึ่งแนวปฏิบัติในการปลูกฝังวินัยให้นักเรียนนั้น เป็นเจตนาที่จะสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งในพฤติกรรมที่แสดงออกในส่วนตัว และที่แสดงออกต่อส่วนรวม ซึ่งปัญหานักเรียนขาดความมีวินัย เป็นปัญหาที่นับวันจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในเด็กระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งอาจเกิดอารมณ์รุนแรง และมีปัญหาในการปรับตัว เนื่องจากการพัฒนาทางร่างกาย และสื่อต่าง ๆ ที่เข้ามาสู่นักเรียน ทำให้นักเรียนปฏิบัติตนตามแบบอย่างที่ได้พบเห็นจากสื่อเทคโนโลยี ซึ่งทำให้เยาวชนขาดความมีวินัย พฤติกรรมผิดระเบียบวินัยเล็กๆ น้อยๆ จะนำไปสู่ปัญหารุนแรง เนื่องจากผู้เรียนต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงทั้งใน ร่างกาย ความคิด ค่านิยม ทักษะคิดบทบาทความคาดหวังของผู้ปกครองและสังคม ทำให้ต้องปรับตัวอยู่ตลอดเวลา ถ้าผู้เรียนไม่สามารถปรับตัวได้ก็อาจนำไปสู่ปัญหาความประพฤติที่รุนแรง ดังนั้น ยุทธศาสตร์ของการปฏิรูปการเรียนรู้จึงมุ่งเน้นให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดการเรียนรู้ คุณธรรม ใช้เครือข่ายการศึกษาร่วมสนับสนุนการจัดการเรียนรู้พัฒนาคุณภาพผู้เรียน เสริมสร้างวินัยและสนับสนุนให้นักเรียนประกอบความดี ซึ่งพฤติกรรมที่ไร้ระเบียบวินัยของนักเรียนเป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่ตัว ของนักเรียนโดยตรงและยังส่งผลไปถึงการพัฒนางานต่าง ๆ ให้ขาดประสิทธิภาพไปด้วย การมี ระเบียบวินัยจึงเป็นคุณธรรมพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในสังคม และเป็นสิ่งที่จำเป็นทุกคนที่จะทำให้ ควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน และสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2565)

ดังนั้น พฤติกรรมด้านวินัย หรือระเบียบวินัยจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมที่มีผลกระทบต่อเด็กในระยะยาว ถ้าไม่ได้รับการแก้ไขเสียแต่เริ่มแรก โอกาสที่จะประสบปัญหาชีวิตเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคตนั้นสูงมาก เช่น ปัญหาการเรียนล้มเหลว ปัญหาความก้าวร้าว ปัญหาการดื่มสุราและปัญหาเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ครู อาจารย์ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องตระหนักในภาระหน้าที่ ในการอบรมสั่งสอนนักเรียน โดยจะต้องศึกษาหารูปแบบและวิธีการในการปลูกจิตสำนึกให้นักเรียนในด้านความมีวินัย เพราะหากนักเรียนขาดความมีวินัยจะทำให้เกิดปัญหาด้านการเรียน การปฏิบัติตนในสังคม และการดำรงชีวิตในสังคม หากไม่ได้รับการแก้ไขก็จะเป็นภาระของสังคมไปในที่สุด ซึ่งการแก้ปัญหาพฤติกรรมที่ขาดระเบียบวินัยเหล่านี้คือ ครูจะต้องคอยเข้มงวดกวดขันควบคุม กำกับ ดูแลและคอยตักเตือนอย่างใกล้ชิด ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณครูคอยจับผิดและทำลายบรรยากาศการเรียนรู้ในที่สุดนักเรียนก็จะกลับมาแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คณะครูในโรงเรียนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อปลูกฝัง ส่งเสริม และพัฒนาการมีวินัยให้นักเรียนสามารถแสดงพฤติกรรมความมีวินัยจนเป็นนิสัยทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2564) ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการพัฒนาคนเป็นงานที่สลับซับซ้อนและยากลำบาก จึงจำเป็นที่ทุกฝ่ายต้องให้ความร่วมมือกันอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำ ชุมชน และครอบครัวรวมถึงผู้ปกครองของนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วม ในการสร้างวินัยเพราะครอบครัวเป็นสถาบันแรกของนักเรียนที่จะช่วยกล่อมเกลาคูณลักษณะที่พึงงามให้นักเรียนพ่อแม่ ผู้ปกครอง รวมทั้งครู จะต้องตระหนักและมีความรู้สึกที่ไวต่อพฤติกรรมของนักเรียนและมีความพร้อมที่จะดำเนินการแก้ไข ป้องปราม ป้องกัน ทั้งนี้การส่งเสริมให้ทุกฝ่ายได้ร่วมกันเสริมสร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้และเชิญชวนทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วม จึงจะทำให้การปรับปรุงและพัฒนาการเสริมสร้างวินัยนักเรียนให้ได้ผลอย่างแท้จริง

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียน ในการพัฒนานักเรียนด้านความรับผิดชอบ เกี่ยวกับการแต่งกาย การแสดงความเคารพ และการทำความสะอาดบริเวณรับผิดชอบ ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาเร่งด่วน หากปล่อยไว้จะทำให้ปัญหาทวีความรุนแรงขึ้นจนกลายเป็นนิสัย ยากที่จะแก้ไข และดำเนินการพัฒนาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบของโรงเรียนอนุบาลอัญญาอำเภอสว่างนรินทร์ จังหวัดนครราชสีมา
2. เพื่อศึกษาผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

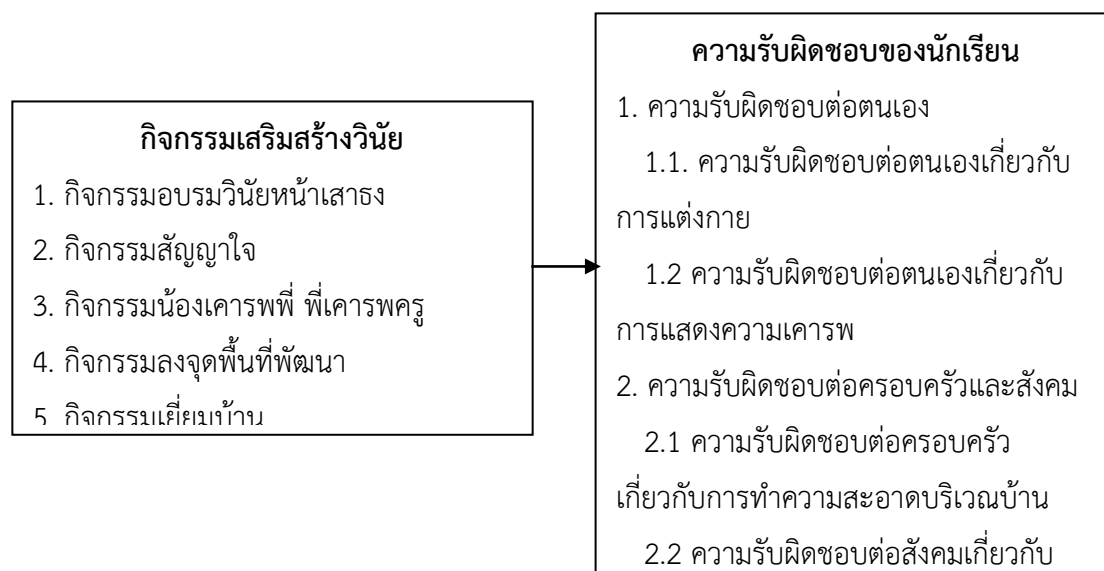
ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา เพื่อใช้เป็นตัวแปรในการศึกษา ดังนี้

1. กิจกรรมเสริมสร้างวินัย ประกอบด้วย 1) กิจกรรมอบรมวินัยหน้าเสาธง 2) กิจกรรมสัญญาใจ 3) กิจกรรมน้องเคารพพี่ พี่เคารพครู 4) กิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนา และ 5) กิจกรรมเยี่ยมบ้าน

2. ความรับผิดชอบของนักเรียน ประกอบด้วย 1) ความรับผิดชอบต่อตนเอง ได้แก่ 1.1) ความรับผิดชอบต่อตนเองเกี่ยวกับการแต่งกาย 1.2) ความรับผิดชอบต่อตนเองเกี่ยวกับการแสดงความเคารพ 2) ความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม ได้แก่ 2.1) ความรับผิดชอบต่อครอบครัวเกี่ยวกับการทำความสะอาดบริเวณบ้าน และ 2.2) ความรับผิดชอบต่อสังคมเกี่ยวกับการทำความสะอาดบริเวณโรงเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) การเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. การศึกษาเชิงปริมาณ

ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลอัจฉรา จำนวน 50 คน ผู้ปกครองของนักเรียน จำนวน 50 คน (โรงเรียนอนุบาลอัจฉรา, 2564)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลอัจฉรา จำนวน 20 คน ผู้ปกครองของนักเรียน จำนวน 20 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหา วินัยด้านความรับผิดชอบ

2. การศึกษาเชิงคุณภาพ

ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลอัจฉรา จำนวน 2 คน โดยใช้ประชากร ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. การศึกษาเชิงปริมาณ

การศึกษาเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่ง ออกเป็น 2 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 สำหรับนักเรียน เป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักเรียนประเมินตนเองเกี่ยวกับความ รับผิดชอบของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ตอนได้แก่

ตอนที่ 1 ความรับผิดชอบต่อตนเอง ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อตนเอง เกี่ยวกับการแต่งกาย และความรับผิดชอบต่อตนเองเกี่ยวกับการแสดงความเคารพ ลักษณะ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อ ครอบครัวเกี่ยวกับการทำความสะอาดบริเวณบ้าน และความรับผิดชอบต่อสังคมเกี่ยวกับการทำ ความสะอาดบริเวณโรงเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ชุดที่ 2 สำหรับผู้ปกครองนักเรียน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรับผิดชอบของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ตอนได้แก่

ตอนที่ 1 ความรับผิดชอบต่อตนเอง ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อตนเอง เกี่ยวกับการแต่งกาย และความรับผิดชอบต่อตนเองเกี่ยวกับการแสดงความเคารพ ลักษณะ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

ตอนที่ 2 ความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม ประกอบด้วย ความรับผิดชอบต่อ ครอบครัวเกี่ยวกับการทำความสะอาดบริเวณบ้าน และความรับผิดชอบต่อสังคมเกี่ยวกับการทำ ความสะอาดบริเวณโรงเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2. การศึกษาเชิงคุณภาพ

การศึกษาเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ สำหรับครูประจำชั้น เพื่อสอบถามเกี่ยวกับความ รับผิดชอบต่อตนเอง และความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคมของนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการสร้างแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

2) สร้างแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ขึ้นตามกรอบข้อมูลที่ต้องการศึกษา โดยใช้จำกัดความหรือนิยามปฏิบัติการตามตัวแปรที่กำหนดไว้เป็นหลักในการสร้างคำถามต่าง ๆ ให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

3) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อทำการตรวจสอบแนะนำเพื่อการแก้ไข และปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมถูกต้อง รวมทั้งพิจารณาสำนวนภาษาที่ใช้ในข้อความว่าสอดคล้องและเพื่อให้เครื่องมือมีความตรงในเนื้อหา (Content Validity)

4) การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) เมื่อสร้างแบบสอบถามนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจแก้ไข และนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้ตรวจสอบคุณภาพการหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา จากนั้นนำผลการประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาทำการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะของคำถาม (Index of Consistency : IOC) โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นและกำหนดให้มีแบบเลือกตอบ คือ สอดคล้อง ไม่แน่ใจ และไม่สอดคล้อง มีการแทนค่า โดยได้ค่าดัชนีความสอดคล้องในแต่ละข้อ ค่า IOC มีค่าไม่ต่ำกว่า 0.67-1.00 ถือว่ามีค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2561)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัย ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลอำนาจเจริญ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ถึงผู้บริหารสถานศึกษาและครู

2) การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากการแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และสัมภาษณ์ครูประจำชั้น โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมด

3) รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ครบตามจำนวน แล้วจึงนำมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ จำนวน ร้อยละ และการเขียนบรรยายด้วยความเรียงเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

1. การศึกษาสภาพปัญหาวิทยานิพนธ์นักเรียนด้านความรับผิดชอบของโรงเรียนอนุบาลอำนาจเจริญ อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า สภาพปัญหาวิทยานิพนธ์นักเรียนด้านความรับผิดชอบ คือ 1) นักเรียนแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย ร้อยละ 50 2) นักเรียนไม่แสดงความเคารพต่อผู้มีอาวุโสมากกว่า และไม่แสดงท่าทีตอบรับการแสดงความเคารพของที่มีอาวุโสน้อยกว่า ร้อยละ 55 และ 3) นักเรียนไม่ทำตามหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบในการดูแลความสะอาดทั้งบริเวณโรงเรียนและบริเวณบ้าน ร้อยละ

2. การศึกษาผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง พบว่า ผลการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง พบว่า 1) นักเรียนมีการแต่งกายเรียบร้อยถูกระเบียบมากขึ้น ร้อยละ 100 2) แสดงความเคารพต่อผู้มีอาวุโสมากกว่ามากขึ้น ร้อยละ 90 3) แสดงท่าทีตอบรับการแสดงความเคารพของผู้อาวุโสน้อยกว่ามากขึ้น ร้อยละ 85 4) แสดงความเคารพต่อผู้ปกครองก่อนไปโรงเรียนและหลังจากกลับมาจากโรงเรียนมากขึ้น ร้อยละ 100 5) มีความรับผิดชอบในการทำความสะอาดบริเวณบ้านที่ตนเองได้รับมอบหมายมากขึ้น ร้อยละ 90 6) มีความรับผิดชอบการทำความสะอาดบริเวณโรงเรียนมากขึ้น ร้อยละ 85 และ 7) พบผลสืบเนื่องจากการเสริมสร้างวินัยนักเรียนเพิ่มขึ้นอีก 1 ประการ คือ นักเรียนมีจิตอาสามากขึ้น ร้อยละ 85 นอกจากนั้นยังพบว่า

2.1 ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

2.1.1 ด้านการแต่งกาย โดยนักเรียนมีการแต่งกายเรียบร้อย ถูกระเบียบมากขึ้น ซึ่งการดำเนินการพัฒนาการแต่งกายของนักเรียน จากการประชุมระดมสมอง ที่มีผู้เข้าร่วมประชุมคือ ผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ปกครอง ครูประจำชั้น และผู้วิจัย ทำให้ได้ทราบสภาพปัญหาด้านการแต่งกายของนักเรียน ผู้ปกครองได้ทำแบบสอบถามก่อนดำเนินกิจกรรม และหลังจากดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้น โดยกิจกรรมที่ได้ดำเนินการเพื่อพัฒนาการแต่งกายนั้น ได้สอดแทรกในการอบรมนักเรียนหน้าเสาธง ในเวลาเช้า กิจกรรมสัณฐานใจ กิจกรรมเยี่ยมบ้าน และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการกระตุ้นผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีความพึงพอใจในการแต่งกายของนักเรียน จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองคนหนึ่งกล่าวว่า “ก็พอใจการแต่งกายของลูกมากขึ้น เรากระตุ้นอยู่ทุกวัน คอยดูคอยตรวจ จนเขาทำเป็นประจำแล้ว ครูก็คอยบอกที่โรงเรียน เราก็บอกที่บ้าน เขาก็ดีขึ้น” นักเรียนหญิงก็มัดผมเรียบร้อยมากขึ้น ติดโบว์สีถูกระเบียบ ส่วนนักเรียนชายก็ไว้ทรงผมถูกระเบียบมากขึ้น

2.1.2 นักเรียนแต่งเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวันที่กำหนดมากขึ้น โดยนักเรียนแต่งเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวันที่กำหนดมากขึ้น จากการเยี่ยมบ้านนักเรียน เราจะทราบว่า วันที่นักเรียนแต่งตัวผิดตามที่กำหนด อุปกรณ์ไม่ครบ สวมหมวก นั่นก็คือวันพฤหัสบดี เพราะนักเรียนจะต้องใส่ชุดลูกเสือเนตรนารี หลังจากที่ได้อบรมหน้าเสาธง โดยเน้นย้ำเรื่องดังกล่าว และให้ผู้ปกครองคอยกระตุ้นเตือนเสมอ นั่นทำให้นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามวันมากขึ้น แต่ยังมีสิ่งที่ยังนักเรียนยังลืมเป็นประจำ นั่นก็คือ หมวกลูกเสือ เนตรนารี นั่นเอง นักเรียนที่ชอบสวมหมวกลูกเสือคนหนึ่ง ได้กล่าวว่า “ผมชอบสวมหมวกลูกเสือครับ บางทีก็ลืมไว้ที่บ้าน บางทีก็ลืมอยู่บนรถตู้รับส่งนักเรียนครับ หมวกมันใบใหญ่ เอาใส่ในกระเป๋าไม่ได้ครับ ผมเลยชอบลืม”

2.1.3 ด้านการแสดงความเคารพ โดยการแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโส ผู้มีอายุมากกว่าดีขึ้น ซึ่งในการพัฒนาการแสดงความเคารพของนักเรียน โดยได้ประชุมระดมสมองเพื่อศึกษาสภาพก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อนำมาเปรียบเทียบหลังจากดำเนินกิจกรรม ซึ่งได้ใช้กิจกรรมสัณฐานใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นและปฏิญาณตนที่จะพัฒนาตนเอง กิจกรรมอบรมหน้าเสาธงในตอนเช้า ในการ

กระตุ้นให้นักเรียนได้เข้าใจและเห็นความสำคัญของการแสดงความเคารพ และสวดแทรกกิจกรรมน้อมเคารพที่ พี่เคารพครู หลังจากทำกิจกรรมหน้าเสาธงเสร็จ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จะได้รับไหว้ น้อมระดับชั้นที่เล็กกว่า และได้ไหว้รุ่นพี่ในระดับชั้นที่โตกว่า และได้ไหว้ทำความเคารพคุณครูหน้าเสา ธงด้วย จากการดำเนินกิจกรรมทุกวัน ทำให้นักเรียนได้พัฒนาการแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโส ดีขึ้น จากการเยี่ยมบ้านนักเรียน และทำแบบสอบถามหลังทำกิจกรรม พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถ พนมมือไหว้ผู้ใหญ่เองโดยไม่ต้องให้ผู้ปกครองบอก

2.1.4 มีการแสดงท่าทีต่อการแสดงความเคารพของรุ่นน้อง โดยกิจกรรมน้อมเคารพที่ พี่เคารพครูนั้น ทำให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ได้รับไหว้รุ่นน้องที่อยู่ระดับชั้นเล็กกว่า จากการดำเนิน กิจกรรมทุกวันนั้นทำให้นักเรียนเกิดความกล้าที่จะรับไหว้น้องๆ และในเวลาอื่นๆ ก็จะมีการทักทาย ระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องมากขึ้น นักเรียนเห็นความสำคัญของการไหว้ การทักทายมากขึ้น และเข้าใจ ที่จะแสดงความเคารพซึ่งกันและกัน

2.1.5 การแสดงความเคารพต่อผู้ปกครองก่อนไปโรงเรียนและหลังจากกลับมาจาก โรงเรียน โดยนักเรียนมีการแสดงความเคารพต่อผู้ปกครองดีขึ้น นักเรียนสามารถแสดงความเคารพ โดยที่ไม่ต้องมีใครสั่งให้ทำ จากการดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักเรียนได้พัฒนายุติธรรมของตนเอง นอกจากการแสดงความเคารพแล้ว นักเรียนยังรู้จักการมารยาทที่ต้องกระทำเมื่อเดินผ่าน ผู้ใหญ่

2.2 ด้านความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม

2.2.1 การทำความสะอาดบริเวณบ้าน โดยนักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำ ความสะอาดบริเวณบ้านที่ตนเองได้รับมอบหมายดีขึ้น จากการประชุมระดมสมองเพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาของนักเรียนในด้านความรับผิดชอบต่อการทำความสะอาดบริเวณบ้านของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยได้ให้ ผู้ปกครองทำแบบสอบถามก่อนดำเนินกิจกรรม และหลังทำกิจกรรมเพื่อนำผลมาเปรียบเทียบกัน จึง พบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการที่จะทำความสะอาดในบริเวณที่ตนเองรับผิดชอบที่บ้าน

2.2.2 นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองในบ้าน การทำกิจกรรมต่างๆ ส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบมากขึ้น

2.2.3 การทำความสะอาดบริเวณโรงเรียน โดยนักเรียนมีความกระตือรือร้นในการ รับผิดชอบการทำความสะอาดบริเวณโรงเรียน การดำเนินกิจกรรมประชุมระดมสมองเพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาและได้กลยุทธ์ในการจะพัฒนา โดยใช้กิจกรรมอบรมนักเรียนหน้าเสาธงตอนเช้า โดยครูเวร ประจำวันได้อบรมเน้นย้ำในการทำความสะอาดบริเวณที่รับผิดชอบในโรงเรียนเป็นประจำ และใช้ กิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนาโดยครูประจำชั้นและผู้วิจัยได้นำนักเรียนลงจุดพื้นที่ ทำความสะอาดเป็น ประจำ โดยช่วงแรกครูพานักเรียนทำ ในช่วงเวลาต่อมาให้นักเรียนลงจุดพื้นที่ทำเอง โดยครูจะคอย เตือน จากการทำกิจกรรมนักเรียนมีความใส่ใจที่จะทำมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากกิจกรรมการนิเทศและ เสริมแรงคอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ นักเรียนเกิดการแข่งขันที่จะได้รับรางวัลความสะอาด จึงตั้งใจและ

สนใจทำมากขึ้น การกระตุ้นนักเรียน การเสริมแรงนักเรียนด้วยการยกย่องชมเชย ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจ และมีความรับผิดชอบมากขึ้น

2.2.4 นักเรียนมีจิตอาสามากขึ้น จากการดำเนินกิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนา เป็นการทำงานเป็นทีม ที่นักเรียนต้องช่วยกันทำงาน จะเห็นได้ว่า นักเรียนมีความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จากการสังเกตนักเรียนในเวลาทำความสะอาด นักเรียนชายได้อาสานักเรียนหญิงที่จะทำงานที่ยากกว่า เช่น การทำความสะอาดบริเวณที่สูง, เพดาน การอาสาล้างขยะไปทิ้งแทนนักเรียนหญิง อย่างไรก็ตามมีนักเรียนบางคนไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

2.2.5 กิจกรรมอบรมนักเรียนหน้าเสาธงในตอนเช้า เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ต้องดำเนินการทุกวัน นักเรียนต้องเข้าแถวในเวลาเช้า และทำกิจกรรมต่างๆมากมาย ในช่วงแรกนักเรียนบางคน มีความเบื่อหน่ายในการทำกิจกรรม โดยให้เหตุผลว่า กิจกรรมดังกล่าวมีความซ้ำซาก นักเรียนฟังเรื่องเดิมๆ และต้องนั่งนานเกินไป ข้อสังเกตว่า ครูเวรประจำวันที่พูดหน้าเสาธง ต้องควบคุมเวลาให้ดี และต้องมีเทคนิคและวิธีการในการพูดที่หลากหลาย ในช่วงแรกผู้วิจัยได้สังเกตนักเรียน และได้ปรับเปลี่ยนเทคนิคการพูดหน้าเสาธงให้มีความหลากหลาย กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ และตั้งใจฟัง เช่น ประมอตามจังหวะ แล้วค่อยสอดแทรกเนื้อหาการที่พูดลงไป

2.2.6 กิจกรรมน้องเคารพพี่ พี่เคารพครู กิจกรรมน้องเคารพพี่ พี่เคารพครู เป็นกิจกรรมที่ปฏิบัติหลังจากการเข้าแถวเคารพธงชาติหน้าเสาธง นักเรียนบางคน มองว่าเป็นกิจกรรมที่มากเกินไป เนื่องจากเวลาน้อย อาจทำให้เกินเวลาเรียนในคาบเรียนวิชาแรก ผู้วิจัยจึงพยายามควบคุมเวลาในการทำกิจกรรม ให้อยู่ในช่วงเวลาที่กำหนด

2.2.7 กิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนา กิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนา นักเรียนจะร่วมกันทำกิจกรรมทำความสะอาดบริเวณที่ตนเองรับผิดชอบ จากการสังเกตนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย มีบางคนที่ไม่ค่อยช่วยเพื่อนทำงาน จะลุกขึ้นทำท่าทางกวาด เมื่อเวลาที่ครูเดินมา สอบถามเพื่อนคนอื่นๆได้คำตอบว่า เป็นนักเรียนที่ไม่ค่อยช่วยเหลืองานของห้องเรียน ชอบคุยและนั่งเล่น ผู้วิจัยจึงพยายามให้เพื่อนๆคอยเรียกให้มาช่วยงาน และคอยตักเตือนด้วยถ้อยคำ น้ำเสียง ที่เป็นกันเอง และต้องทำให้นักเรียนคนนั้นไม่รู้สึกละอายเหมือนโดนดุ

อภิปรายผล

การเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง กรณีศึกษา โรงเรียนอนุบาลอัญญา อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา จากการประชุมระดมสมอง โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม ทั้งผู้บริหาร ครูและผู้ปกครอง โดยสรุปปัญหาเรื่องวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ เป็น 3 ด้าน ในการเสริมสร้างวินัยนั้นได้หลักในการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การปฏิบัติการ การสังเกต การสะท้อนผล ซึ่งมีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล 3 ด้าน ดังนี้

1. การพัฒนานิยน์นักเรียนด้านความรับผิดชอบตนเอง โดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนศึกษาโรงเรียนอนุบาลอจธรา เรื่องการแต่งกาย จากการใช้กลยุทธ์ในการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้ระเบียบการแต่งกายที่ถูกต้อง ครูได้ใช้กิจกรรมการอบรมนักเรียนหน้าเสาธงในการ ตักเตือนและให้กำลังใจนักเรียน ใช้กิจกรรมสัญญาใจเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิญาณตนและยึดเป็นหลักในการ พัฒนาตนเอง ใช้กิจกรรมการเยี่ยมบ้าน เพื่อสร้างความเข้าใจและขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง ในการดูแลเอาใจใส่นักเรียน ตลอดจนสอบถามปัญหาและหาวิธีการแก้ปัญหาาร่วมกัน จนทำ ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และแต่งเครื่องแบบนักเรียนตามวันที่โรงเรียนกำหนด จะเห็นได้ ว่า นักเรียนมีการพัฒนานิยน์ด้านการแต่งกาย เกิดจากการร่วมมือร่วมใจของบุคลากรในโรงเรียนและ สถาบันครอบครัว (สมพงษ์ โคตะหา, 2551)

2. การพัฒนานิยน์นักเรียนด้านความรับผิดชอบตนเอง โดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนศึกษาโรงเรียนอนุบาลอจธรา เรื่องการแสดงความเคารพ จากการใช้กลยุทธ์ในการเสริมสร้างวินัย นักเรียน คือ การอบรมหน้าเสาธงอย่างสม่ำเสมอ ครูได้เป็นแบบอย่างที่ดีในการแสดงความเคารพหน้า เสาธง จัดกิจกรรมน้องเคารพพี่ พี่เคารพครู เป็นการแสดงความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างรุ่นพี่และ รุ่นน้อง ในเวลาเช้าหลังเข้าแถวเคารพธงชาติ ทำให้นักเรียนได้แสดงความเคารพต่อผู้ที่อาวุโสกว่า และมีท่าทีที่ดีขึ้นจากการไหว้ต่อผู้ที่อาวุโสน้อยกว่า การพัฒนานิยน์นักเรียนด้านการแสดงความเคารพ ควรให้ผู้เกี่ยวข้อง เอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ (วัฒนา ชนแข็ง, 2551) สอดคล้องกับสำนักงาน คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2548) การทำให้เกิด พฤติกรรมเคยชิน โดยให้บุคคลรู้เห็นและประพฤติปฏิบัติพฤติกรรมที่ดี เพื่อเป็นพื้นฐานและปฏิบัติ ต่อเนื่องจนเกิดเป็นพฤติกรรมเคยชินที่ดี ตลอดจนกิจกรรมการเยี่ยมบ้านที่ให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วม ในการอบรม ทำให้ครูและผู้ปกครองได้พูดคุย สอบถามถึงปัญหาและช่วยกันคิดวิธีการในการพัฒนา เสริมสร้างนักเรียนด้านการแสดงความเคารพ พบว่าหลังจากการพัฒนานักเรียนมีกิริยามารยาทดีขึ้น ผู้ปกครองเอาใจใส่และมีการพูดคุยกับนักเรียนมากขึ้น ดังนั้นนักเรียนจะมีการพัฒนามาก หากทาง ครอบครัวและโรงเรียนเอาใจใส่ในการอบรม (พูนฤดี สุวรรณพันธุ์, 2536)

3. การพัฒนานิยน์นักเรียนด้านความรับผิดชอบตนเอง โดยการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ทัศนศึกษาโรงเรียนอนุบาลอจธรา เรื่องความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม ทั้งการทำความสะอาดบริเวณบ้านและทำความสะอาดบริเวณที่ได้รับผิดชอบในโรงเรียน จากกิจกรรมลงจุดพื้นที่ พัฒนา เป็นกิจกรรมที่ปลูกฝังนักเรียนในการมีวินัยในด้านความรับผิดชอบต่อบริเวณที่ตนเองต้องดูแล ความสะอาด ผลการดำเนินงานกิจกรรมลงจุดพื้นที่พัฒนา ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายใน ช่วงแรก ผู้วิจัย ต้องออกคำสั่งในการให้ลงจุดพื้นที่พัฒนา ผู้วิจัยคอยกระตุ้นทุกคนจนนักเรียนมีความ กระตือรือร้นในการทำกิจกรรม สามารถปฏิบัติตนให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบในการทำ ความสะอาดในเขตพื้นที่ตนเองรับผิดชอบโดยมีต้องมีการติดตามหรือออกคำสั่งทุกครั้ง มีการพัฒนา วินัยของตนเองในทิศทางที่ดีขึ้น จากการที่นักเรียนทำความสะอาดบริเวณที่ตนเองรับผิดชอบที่บ้าน

ของตุนั้น ทำให้ผู้ปกครองมีความเห็นว่า นักเรียนช่วยแบ่งเบางานบ้านของผู้ปกครองได้ดี รู้จักการเล่นเป็นเวลา และรู้จักหน้าที่มากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุรีรัตน์ นันทยทวิกุล (2538) การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียรอดทนต่ออุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยง พยายามปรับปรุงการงานของตนให้ดียิ่งขึ้น ช่วยกันรักษาความสะอาดของโรงเรียน สอดคล้องกับ จิตรา วสุวานิช และคณะ (2540) พฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองของเด็ก จัดเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์และอาจจัดพฤติกรรมการรับผิดชอบต่อตนเองของเด็ก คือ 1) พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าเด็กมีความรับผิดชอบต่อกิจวัตรประจำวัน 2) พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าเด็กมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่หรืองานที่ได้รับมอบหมายและต่อคำสัญญาที่ตนให้ไว้กับผู้อื่น จะเห็นได้ว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนา มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน จะเห็นได้ว่าการใช้กลยุทธ์การมีส่วนร่วมและการนิเทศกำกับติดตามทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบดีขึ้น (วิวรรณ สารกิจปรีชา, 2554)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาพฤติกรรมวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ จะแก้ไขได้ผลดีที่สุด นอกจากจะสร้างเงื่อนไข และข้อตกลงในการปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาร่วมกันโดยต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย คือ ครูทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน ตลอดจนตัวนักเรียนเองที่มีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือ ในการแก้ปัญหาคำแนะนำอย่างจริงจัง

1.2 ควรมอบหมายหน้าที่ให้มีคณะทำงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน โดยอาจมาจากบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้แก่ ผู้ปกครอง ครู ตัวแทนนักเรียน หรือบุคคลอื่นๆ ความเหมาะสม เพื่อให้มีหน้าที่ในการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียน และคอยกำกับ ดูแล ตรวจสอบวินัยนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

1.3 ควรส่งเสริมการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการสัมพันธ์กับชุมชน โดยจัดกิจกรรมเยี่ยมบ้าน หรือกิจกรรมประชุมผู้ปกครองชั้นเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดความร่วมมือที่ดีต่อกัน ระหว่างบ้านและโรงเรียนอย่างยั่งยืน

1.4 ควรมีการนิเทศ ติดตามผล อย่างเป็นประจำและสม่ำเสมอ เพื่อให้การเสริมสร้างวินัยมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยการพัฒนาการดำเนินการเสริมสร้างวินัยนักเรียนครั้งต่อไป ควรดำเนินการพร้อมกันทั้งโรงเรียน โดยให้บุคลากรทุกคนมีส่วนร่วมในการวิจัย เพื่อพัฒนาการดำเนินการ

การเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ ที่เกี่ยวกับวินัยด้านอื่นๆ หรือควรทำการพัฒนาทั้งโรงเรียนและให้บุคลากรคนอื่นมีส่วนร่วมในการวิจัยด้วย

2.2 ควรกำหนดระยะเวลาในการวิจัยให้มีหลายวงรอบ ซึ่งจะทำให้พบสภาพการพัฒนาดังกล่าวหลาย และเกิดการพัฒนายั่งยืน

2.3 การดำเนินงานเสริมสร้างวินัยมีหลายด้าน ควรเสริมสร้างให้ครอบคลุมทุกด้าน จึงจะทำให้เกิดการพัฒนาดังที่สมบูรณ์ โรงเรียนควรดำเนินการพัฒนาการเสริมสร้างในกรอบงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของโรงเรียน

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). นโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ ปีงบประมาณ

พ.ศ.2565. (ออนไลน์). สืบค้นจาก: <https://www.moe.go.th> (10 พฤษภาคม 2565).

จิตรา วสุวานิช. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

จรัสรัตน์ นันทวิทยกุล. (2538). การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะและความรับผิดชอบ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2561). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 12.

กรุงเทพฯ : บิซิเนสอาร์แอนด์ดี.

พูนฤดี สุวรรณพันธ์. (2536). ปัจจัยทางครอบครัวและโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธ

ศาสนาของนักเรียนในชุมชนที่มีระดับพัฒนาการต่างกัน. วิทยานิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

โรงเรียนอนุบาลอัญญา. (2564). ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียน ปีการศึกษา 2564. นครราชสีมา :

โรงเรียนอนุบาลอัญญา.

วัฒนา ชันแข็ง. (2551). การพัฒนาวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบและการแสดงความเคารพ

โรงเรียนบ้านตลาดไพร อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ

การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วิวรรณ สารกิจปรีชา. (2554). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ปกครองกับ

พฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โรงเรียน

อนุบาลกู่ไก่ เขตคลองเตยกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมพงศ์ โคตะหา. (2551). การพัฒนาวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบโรงเรียนหนองแกสระแก้ว
วิทยา อำเภอสรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2548). การเสริมสร้างวินัยวินัย : คู่มือแนะแนวทาง
ปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2548). แนวดำเนินการของสถานศึกษาเพื่อจัด
กิจกรรมเสริมประสบการณ์พัฒนาคุณภาพภายในสถานศึกษา. กรุงเทพฯ : องค์การ
รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

_____. (2564). นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

(ออนไลน์). สืบค้นจาก: <https://www.obec.go.th>

(10 พฤษภาคม 2565).